

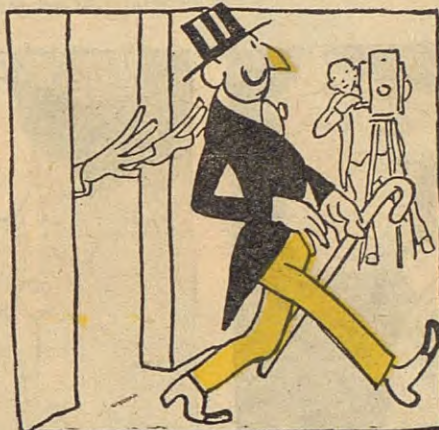

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

PER LA VIDA ES PERD LA VIDA

—I com és que demaneu caritat?
—Per a poder menjar, senyor.
—Veniu, doncs, amb mi, que jo us faré guanyar molt bé la vida en una companyia de «cine».

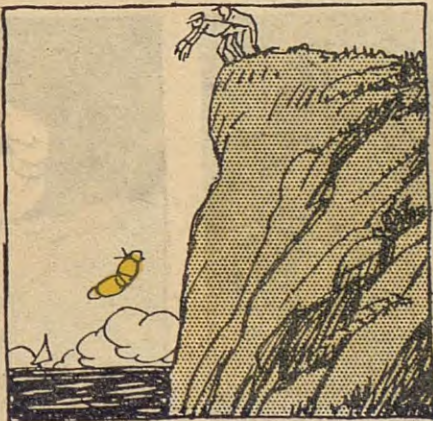
—Ara sortiu, ben elegante i molt estirat, com si fossiu un gran senyor. Atenció! Anem a començar la pel·lícula.

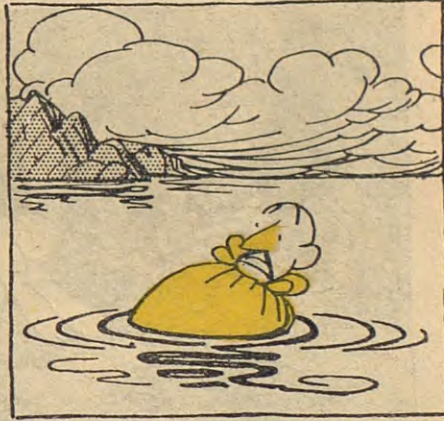
—«Alto!» La cartera, el rellotge! Tot! Agafa'l ben fort!

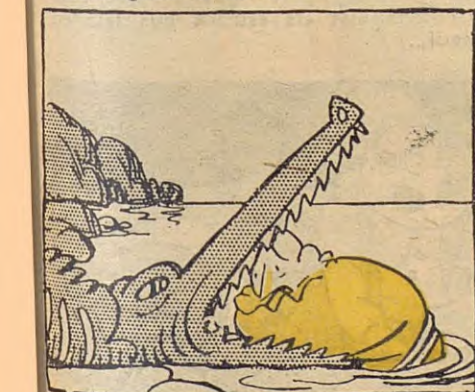
—I ara, a fi de que no pugui delatar-nos, lliguem-lo bé i...

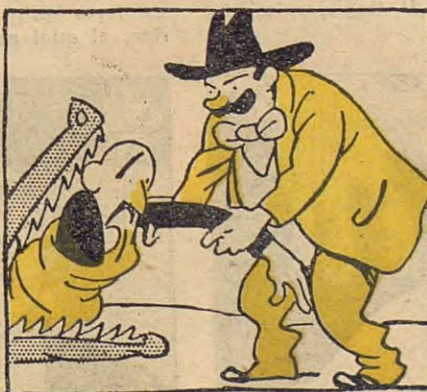
...a l'aigua! Que se'l mengin els peixos!

—Reina Santíssima! Ara jo m'ofegaré. Per cercar la vida, trobo la mort!

—Adéu! Pobre de mi; acabaré esmorzat per un cocodrill

—Sortiu, bon home, sortiu. Ja s'ha acabat la pel·lícula. El cocodrill era de cartró.

—I aquí teniu els vostres honoraris. Ja podeu menjar.
—Si, prou... Creieu que amb els suets que m'heu fet passar, he perdut ben bé la gana.

—Caratsus! Aquesta gotellada haurà anat que ni pintada per a fer sortir caragols!—exclamà en Roc.—I amb lo que a mi m'agraden els caragols!

Però la seva dona, que era la contradicció en forma de pagesa, es posà a cridar:—Què vol dir caragols? Tonto, més que tonto! Ço que tens d'anar a «caçar» són bolets!—Caragols, et dic!—Bolets, et repeteix!

En Roc, pera tallar d'una vegada la discussió que hauria acabat en baralla, prengué el cistell i se'n anà vers l'hort del seu més gran enemic.

I, ja allí, es posà a agafar caragols—que eren la seva dèria—en els arbres, sense fixar-se gaire si feia caure la fruita ja madura...

...i en les tomaqueres i pebroteres—que n'estaven farcides—sense amoïnar-se gens ni mica de trepitjar les raques i fins les plantes i tot.

Però no vejà que l'amo de l'hort vigilava i que, pres de forta quimera, havia vist els estralls que feia en Roc, al qual perseguí...

...i atrapant-lo ben aviat, sense gairebé donar-li cap avís ni explicació, li clavà una sèrie de bofetades amb el mateix dalit que si estovés matalassos.

I en Roc, amb les galtes vermelles, filosofà:—Diguin el que vulguin, les dones sempre tenen raó. Jo volia anar a buscar caragols i he «caçat», en canvi, «bolets».

(Continuació)

L'Historia de Pierres i Magalona

presa, la dida, en anar cambrà d'aquesta tota tatge de Pierres tam-l'avisar-ho al Rei, el en tingué gran des-

Mentrestant i amb la més gran sor a despertar a Magalona, es trobà la buida, i com sigui que anant a l'hos poc trobà al cavaller, cregué un deure qual, si de primer s'enfolloní, després conhort. En aquells moments, Magalona, retuda per la fatiga del viatge, s'adormia a la vora del seu dolç amic, deixant abans la bosseta de drap vermell, on duia els tres anells que li ofrenà el seu amat, en una roca del costat. Així fou que, de sobte, un corb, creient potser que era un tros de cor o de sang congelada, es llançà ràpid sobre la bossa i se l'emportà en les seves urpes.

Pierres comprengué el trastorn que tindria Magalona en despertar-se i veure's robada de les preuades joies. Així és que decidí recobrar-les empaitant l'ocellot. Aquest anava d'uncostat a l'altre, s'enfilava en els arbres i, finalment, volà vers una roca que s'elevava en el mar un bon xic lluny de la terra, però deixant caure en la ràpida voladuria la bosseta a l'aigua. L'enamorat cavaller no desistí per això i, aprofitant una barca vella que trobà abandonada i fent servir per remes unes branques d'arbre, es llançà a la recerca de l'ocell. Més el vent el portà un bon tros endins de la mar, aixecant-se allavors tan forta tempesta, que hauria segurament nau-

ragat l'esforçat jovincel si no hagués sigut recollit per la tripulació d'un gran vaixell que volava vers Alexandria en ales de les veles desplegadas.

Era la nau d'uns moros corsaris que s'emmenaren el captiu per a presentar-lo al Soldà, a qual servei entrà i on, per les seves altes qualitats i preclar talent, es féu aviat l'home de

confiança. Mentrestant, no cal pas abandonar a Magalona, i farem constar que, en despertar-se, es trobà sense la bona companyia del seu estimat Pierres, al qual cridà folla de paúra i de desconhort. Per fi, veient que havia desaparegut el seu companyó benivolgut, decidí guanyar el favor del cel amb una acció d'humilitat i de fe. I deixant solts els cavalls que fins allí els havien aconduït, se n'anà de pelegrina a Roma per a pregar davant el Crist de l'altar del Sant Pare.

(Continuarà)

ELS VIATGES DE GULLIVER

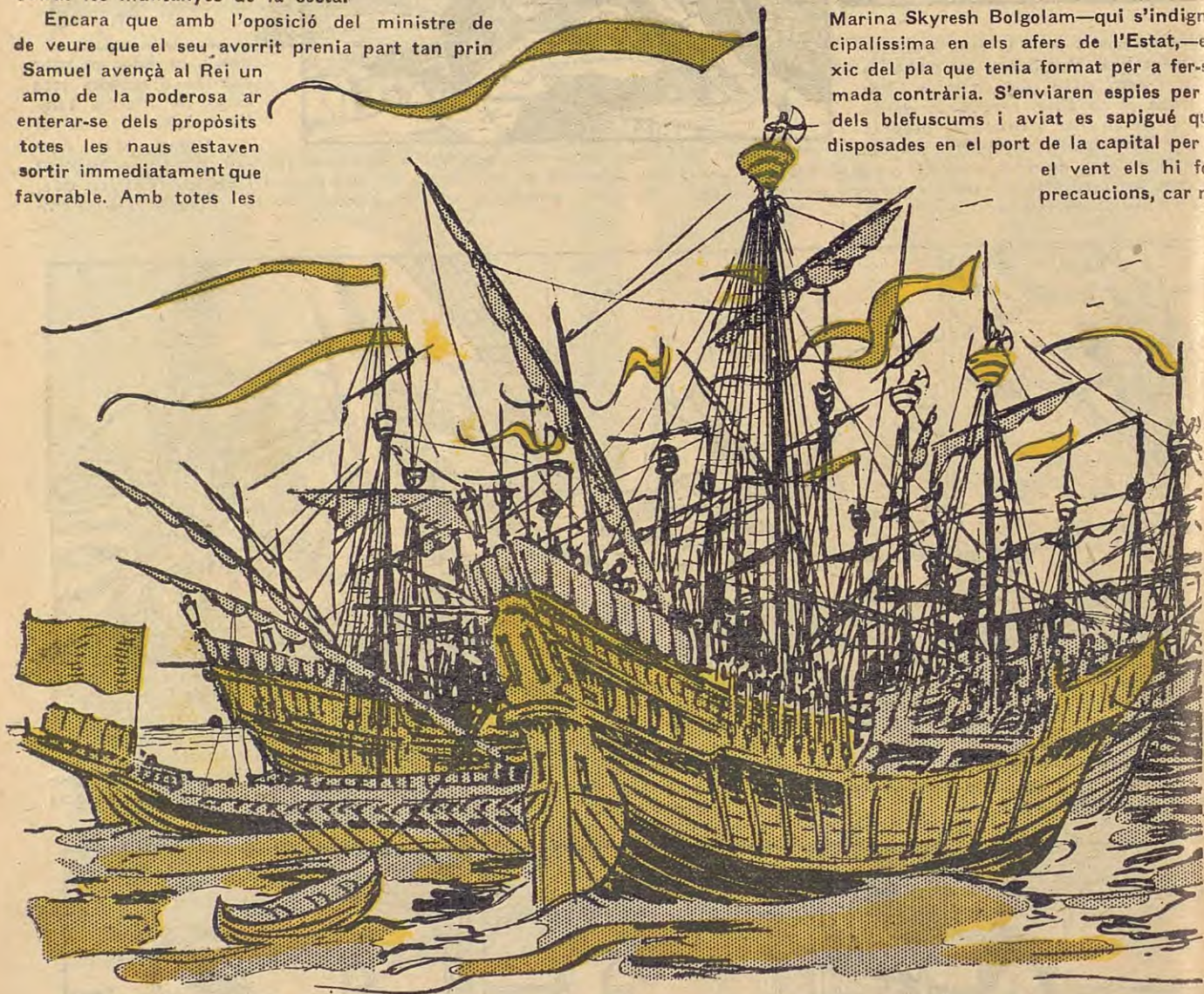
(Continuació)

Reldresal li donà complidament les més sentides mercès i quan fou aconduït de dalt de la mà, a nivell de la cara d'en Samuel, a terra—talment com el nord-americà que davalla d'un grata-cels al carrer—s'apressà a caminar depressa per a portar al Consell d'Estat la bona nova.

L'imperi de Blefuscú era una illa situada al nord de Liliput, del qual el dividia un canal d'uns tres cents metres d'amplada. En Gulliver s'en volgué assabentar fixament, encara que ja ho havia mig endevinat, car a simple vista n'havia ovirat les muntanyes de la costa.

Encara que amb l'oposició del ministre de de veure que el seu avorrit prenia part tan prin Samuel avençà al Rei un amo de la poderosa ar enterar-se dels propòsits totes les naus estaven sortir immediatament que favorable. Amb totes les

Marina Skyresh Bolgolam—qui s'indignà cipalíssima en els afers de l'Estat,—en xic del pla que tenia format per a fer-se mada contrària. S'enviaren espies per a dels blefuscums i aviat es sapigué que disposades en el port de la capital per a el vent els hi fos precaucions, car no

volia que el descobrissin els enemics, el «quimbusflestrin» s'apropà a la costa i, posant-se les ulleres, esguardà fixament vers on estava preparada l'esquadra i descobrí que era composta de cinquanta vaixells de guerra i de molts altres de transport.

Una de les coses que més amoïnava a Gulliver era no saber quina fondària màxima podia tenir el canal. Aviat, però, l'assabentaren sobre això en la secció corresponent del ministeri. En el lloc de més profunditat tenia uns set o vuit pams i en la major part no arribava quasi al metre: un no res per a qui havia tan tranquil·lament atravesat l'Atlàntic.

Aleshores, en Samuel s'apressà a preparar-se per a donar el cop que—segons ell creia,—anorrearà en pocs moments el poder gairebé invencible de Blafuscú. Va manar fabricar una bona quantitat de cables, tan forts com es pogués, resultant d'una gruixària del nostre fil-ferro corrent, i unes barres de metall que resultaren no gaire més groixudes que les agulles de fer mitja que usen les velles de la nostra terra. Un cop això llest, per a assegurar-se'n, en Samuel enroscà cada dos o tres cables formant-ne un per a obtenir-los ben resistents, fet lo qual els tallà en troços d'una llargària ja calculada. Amb les barres també en féu de tres una, per a que resultessin ben fortes i, aleshores, els hi donà la forma d'un ganxo o, millor dit, d'un gafet.

Llest ja dels preparatius, demanà al Rei el permís per a complir el seu projecte i, encara que lluità amb la franca oposició del fatxender ministre de Marina—qui es burlà amb paraules menyspreadores de la ocurrència de l'estranger,—Sa Majestat Il·lustre li donà llicència per a que, com més aviat millor, mirés d'enllestir els seus originals propòsits.

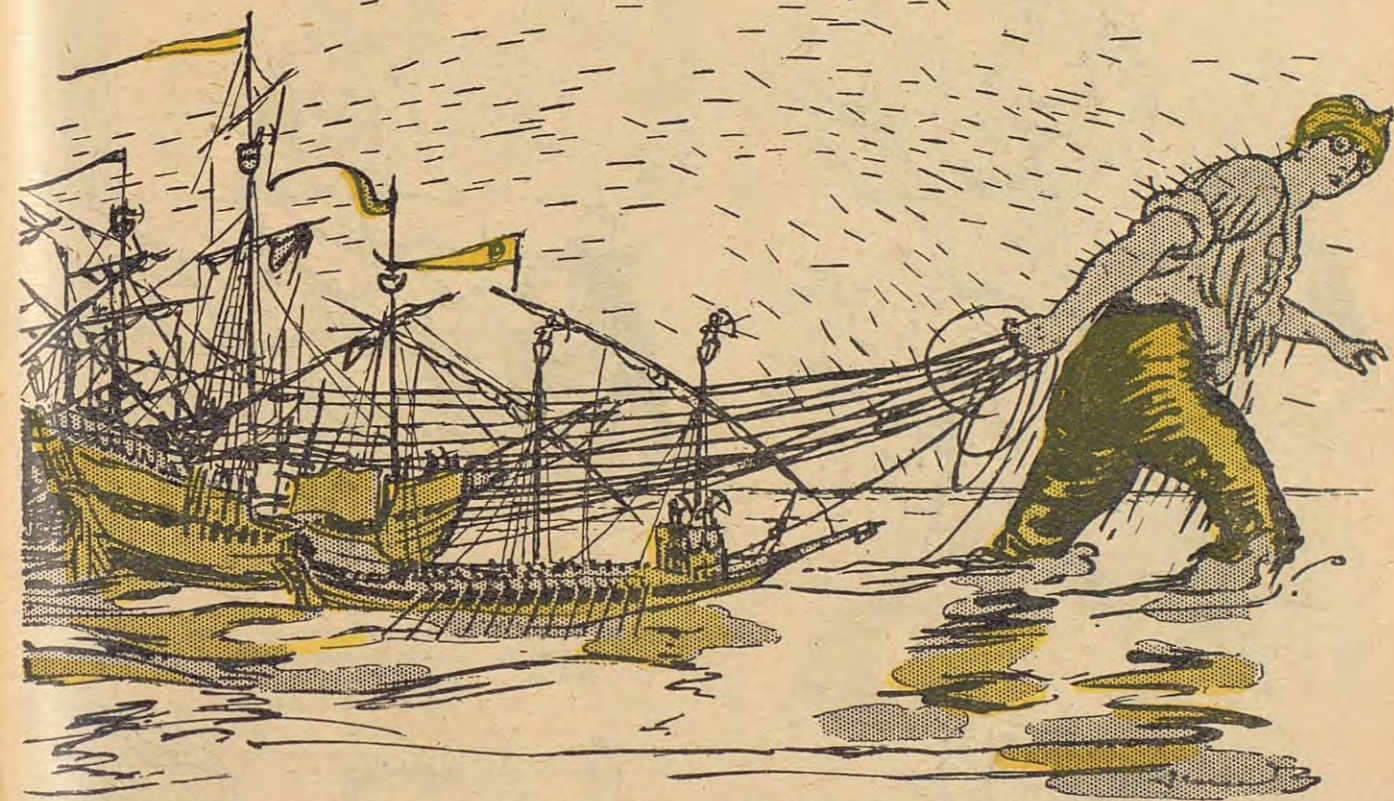
A l'hora senyalada, en la platja no s'hi podia donar un pas. Els mildendins, i àdhuc els liliputencs de llocs ben apartats de la capital, ho omplien tot com un formiguer, donant a la bellesa del lloc un moviment inusitat. L'espectació per a contemplar el depart de l'«home-muntanya» era grandiosa i l'ansietat per el resultat de l'aventura encara ho era més. No tardà en arribar Gulliver precedit d'una secció de cavalleria que es cuidà d'obrir-li pas entre l'enorme concurrència.

En Samuel saludà al Rei—qui també hi havia acudit acompanyat dels primats de la cort—i es tregué el barret, la casaca, les sabates i les mitjes, que deixà sots la vigilància de cinquanta soldats al cim d'una gran roccassa. I, acomiadant-se de tots, s'endinsà en la mar.

Com aquell qui passeja pel menjador de casa seva, Gulliver caminava depressa per entre les ones que no li arribaven a genoll, però de mica en mica, anant-se'n enfonsant un bon xic, començà a nedar amb tot braó i no tardà en desaparèixer de l'esguard dels habitants de Liliput. En canvi, aviat es trobà a poca distància de l'esquadra enemiga i, desapareguent un bon troç la pregonesa, tornà a caminar tranquil·lament sobressortint de flor d'aigua gairebé tot ell.

En veure arribar aquella muntanya en moviment, els blefuscuns que eren a la costa i fins els que guarnien les embarcacions, s'apressaren a fugir, presos d'una invencible paúra. Aixís, en un moment, l'exèrcit ja embarcat i que potser arribava a trenta mil homes, abandonà cuita-corrents totes les naus.

Aleshores Gulliver desfèu els cables que duia a la butxaca i s'ocupà en enganxar-los a cada un dels vaixells per mitjà dels gafets, que passà pel forat de proa. Els blefuscuns, refets un bon xic de la natural sorpresa i creient endevinar les intencions d'aquell «monstre» mai vist, intentaren defensar-se'n per l'únic procediment que tingueren a mà. Aixís és que, en un moment donat, uns milers de sagetes caiguèren al voltant d'en Samuel qui, fent-se ràpidament a un costat evità que se li clavessin. Però una nova descàrrega i una altra encara i que no pogué burlar, li anaren a tocar en ple cos i fins alguns dels més punxaguts dardells se li clavaren a la cara. Sort que portava posades les ulleres, car, del contra-

potser la vista n'hauria sortit greument perjudicada. Per a enllestir ben aviat, Gulliver s'apressà a recollir els caps de tots els cables i, donant una estrebada, intentà fer córrers les naus. Però no havia atinat que totes elles estaven ancrades i subjectes a les anelles del port. No tingué més remei que treure's el trempa-plomes del butxacó i tallar amb tota rapidesa les cordes—nosaltres en diríem els cordills—que les tenien fermades. Aleshores si que amb tota facilitat, estirant suauement, féu seguir tota l'esquadra.

En veure els habitants de Blefúscú que allò que ells creien armada invencible s'anava allunyant sense esperança de retorn, prorromperen en grans clams de ràbia i de desesperació. I noves descàrregues de sagetes es llançaren sobre l'agorós gegant, qui apretava el pas per a veure's allunyat d'aquell perill extrem. Aviat fou a la distància suficient per a que no hi arrebessin els dardells feridors i s'aturà un moment, tant per a treure's els que duia clavats, com per a reposar un xic.

Després continuà el «camí» i quan va ésser en el lloc de més profunditat es posà a nedar amb un sol braç per tal de poder arrossegar suauement les naus capturades. A poc, pogué veure de nou ben clarament ço que en la costa de Liliput s'esdevenia. El Rei i la cort romanien encara en la platja, ansiosos d'enterar-se de l'èxit de l'empresa de Gulliver; el poble, també desitjós de saber si el «quimbusflestrin» havia reexit en els seus propòsits, l'esperava igualment, reprimint la natural impaciència, i fins en Skyresh Bolgolam semblava moure's amb molta vivor com si volgués convèncer als altres ministres dels seus dubtes respecte a les intencions i aptituds de l'estranger.

(Continuarà)

Del ferocíssim lleó, de la cabra, de la vaca y de la ovella

(Amb ton major no portes peres)

La Cabra, la Vaca y la Ovel·la feren companya ab lo feroç Lleó.

Y com, discurrerent per les aspres muntanyes, prenguessen un velocíssim Cervo...

...feren d'ell quatre parts. Y volent pendre cascú la súa part, dix lo ferocíssim Lleó: «La primera part es mia; la segona me pertany...

...perque só de major fortitut que vosaltres; la terça me pervé porque correigui ab major velocitat y furia; y qui tocará la quarta tingam per capital enemic».

Persuadeix aquesta falla, que l'home no déu fer companya ab algú de major condició que la súa...

...perque tota la poderosa càrrega recolzarà sobre'ls seus débils muscles, y portar-se'n ha utilitat lo arrogant superbo.

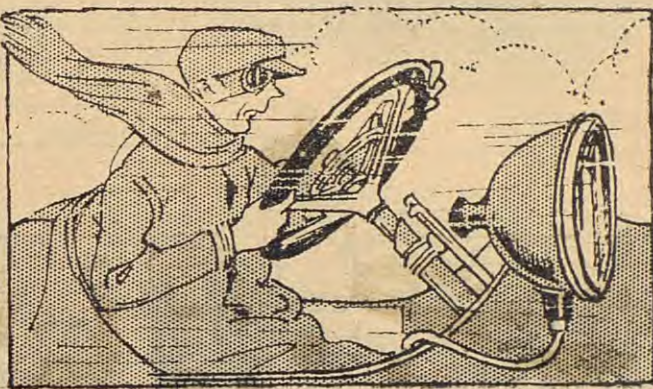
En Nasi Dropo estava tan tip de no poder-ho estar mai, que sempre exclamava:—Oh, si jo fos ric!—I tot eren projectes: «Si jo fos ric faria això i allò i lo de més enllà».

Quan el dia menys impensat, se li aparegué un angelet tot bufó amb un sac ple de dobles d'or. I li digué:—Té; ja ets ric! Cada jorn, en llevar-te, rebràs un sac com aquest. Més, això sí, cada dia l'has de gastar tot!

—Ja ho crec que el gastaré cada dia tot l'or del sac!— pensava en Nasi.—I, sobretot, sapiguent que si deixava de fer-ho així, s'acabaria el prodigi. Vaja si el gastaré, i fins la darrera doblal!

I en Dropo encarregava vestits, comprava autos i es feia fer la manicura, la pedicura i la... peca-cura! Cada jorn arribava a les dotze de la nit havent acabat els diners.

Però, a l'ensendemà, trobava al capsal del llit el nou sac ple d'or. I tornava a gastar en luxes i diversions, en cavalls, en cotxes, en teatres, concorreguent a tots els espectacles públics...

...i assistint al Ritz, al Liceu, a les festes més lluïdes de l'aristocràcia i a les reunions de la «buena sociedad». En una paraula, anava a tot arreu. Ja feia més d'un any que en Dropo era ric...

...i cada dia anava trobant més difícil l'invertir tot el diner. Està clar: com que ja tenia de tot! Una nit, quan faltava poc per les dotze, li quedaven encara vint duros. Un criat li anuncià que hi havia una dona que el demanava.—No puc rebre-la—murmurà en Nasi.—Altres mals-de-cap tinc.

I en tocar les dotze, va trobar-se, de nou, pobre i miserable. L'àngel se li aparegué altre cop i li digué:—Veus? Haguessis invertit els diners en caritat! Si quan la dona dissortada demanava per a veure't, li haguessis entregat els vint duros sobers, encara feres ric!

A Vilaseca hi havia una sequetat que esparverava. Al menys feia tres mesos que no havia plogut i els conreus es clivellaven mancats de l'aigua necessària. Si allò durava, la misèria es faria mestressa de la comarca.

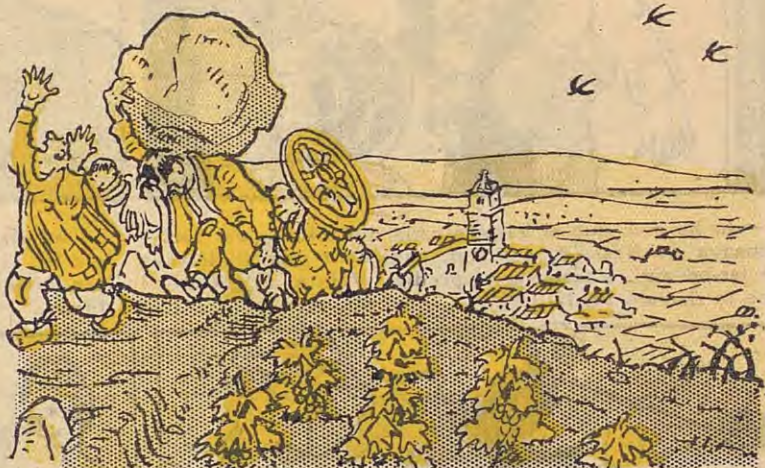
Els pobres pagesos estaven consternats i no podent trobar cap solució en la terra, resolgueren implorar el favor del cel pel mitjà d'unes pregàries o bé pujant en romeria a l'ermita de Puigaltiu.

En Pau Patau, que en tot volia ésser més que els altres—i això que l'infeliç era molt menys que ningú—volgué espaterrar als companys.

I després de molt rumiar, decidí portar-ne a cap una de grossa. Aixís ho féu. El dia de la romeria, com a signe de voluntària penitència o bé com a resultat...

...d'una prometença, n'hi havia que anaven descalços, d'altres que es disposaven a portar tot el camí una roda de carro... En Pau Patau, per a ésser més que tothom, comparegué carregat amb una gran roca que pesava qui sab-lo.

I, ala, ala, tothom feia el camí costarut, sota un sol que estabellava. Tothom suava la gota mortal i en Pau molt més que tots els altres. I el camí mai s'acabava i en Patau ja es penedia d'haver volgut fer l'home.

Per fi i quan ja gairebé no podia més, trobaren una dona i li preguntaren si faltava molt per arribar a l'ermita, a ço que contestà que ben bé una mitja hora llarga. Aleshores en Pau Patau llençà la roca al cingle i com fos que algú s'estranyés del seu procedir, exclamà:

—Per quatre tomatecs i mitja dotzena de pebrots que puc collir en el meu hort... ja es pot fer repicar la pluja. Per mi, encara que no plugués mai més!...